

когато небето е синьо и тихо се чуватъ въздишките на цвѣтята и потайния ромонъ на стволеститѣ кедрѣ надъ стрѣмния морски брѣгъ. . .

Вслуша се въ тишината и все вато че ѝ се чува гласа на Инсарова. Неволно си припомни онова, що тази вечеръ той съ такова увлечение ѝ говори. Тя се замисляше: но той не каза нищо такова, което да издава симпатия. Той говори топло, увлечено, като човѣкъ, далечъ отъ роденъ край, като пленникъ! . . . Защо? Защо неговитѣ думи подеиствуваха така! . . .

Сълзи задушиха гърдитѣ ѝ и тя затули очи на мека възглавка.

Въ стаята се отпусна глухо мълчание. Дълго стоя съ оборена глава: после се изправи. Вслуша се въ самотата, дирѣйки въ нея разтуха. И както въ тихате топла пролѣтна нощъ, подъ нѣжния свѣтликъ на млади небеса се заражда въ посѣяното сѣме живина — тъй и въ захласа на душата по свиденъ блѣнъ, се пробужда топла надежда.

Тя не можеше да схване съ умъ, че отъ онова, което чу тая вечеръ отъ Инсарова, може да се допусне проява на нѣкаква симпатия, ала нѣщо ѝ нашепваше, че не е съвсемъ тъй. Тя се упрѣкна: не го познава: нѣкакъвъ офицеръ, младъ поручикъ. Какъ може така да се подава човѣкъ на увлечение. И трѣсна глава да не мисли за Инсарова. Ала колкото се стремѣше да не мисли за него — мисълта ѝ се не отбиваше отъ негова разговоръ. Тя чувствуваше, че въ гърди ѝ се превъзможва нѣкакво чувство, което я блазни по нѣщо мило, хубаво, обайно, като мѣрналъ се брѣгъ, привечеръ, кога гаснѣещи зари трептятъ надъ безбрѣжно море. Въ мисълта ѝ се мѣрваше миражъ, който мечтателя вижда въ зората на дълга нощъ. Сърдцето припрѣсно затуптѣ; кръвта на двадесетъ годишната се вълнуваше. Младостта искаше своя дѣлъ, своя живъ пай въ живота. Цѣлото ѝ сщество се вълнуваше.